

Beszéd az Ezer Székely Leány Napját megnyitó szabadtéri tánc előtt

Csíkszereda, Szabadság tér – 2015. július 4.

Nagy öröm számomra, hogy sok székely ruhát magára öltő fiatalot láthatok itt a megyeháza előtti téren. A székely ruha viselete ma már egy olyan közügy lett, amely megkérdőjelezhetetlenné vált.

Ehhez kívánt hozzájárulni Hargita Megye Tanácsa is, amikor évekkel ezelőtt, a háromszéki célzott példa alapján külön meghirdette pályázati kiírását e témakörre. Azóta sok ezer olyan ember – főleg fiatal – viselhet székely ruhát, aki esetleg ezt anyagilag nem nagyon engedhette volna meg magának. Sőt táncot tanulnak benne, előadásokra járnak, ez a program kiemelt hozadéka.

Lányaim két napja kérdezik, hogy mikor lesz az Ezer Székely Leány Napja, mert szeretnék magukra öltetni a kis székely ruhájukat, számukra ez egy nagyon várt ünnep. Ez az, amiről érdemes beszélni, érdemes megélni. Két napja készülnek, és szinte számolják a perceket, mikor lehetnek itt.

Miért is van ez?

Miért öltjük magunkra a szép ruhánkat és várjuk, hogy itt lehessünk, sok ezren? Azt gondolom, erre a válasz az, hogy a hagyományaink és hitünk megtartó ereje miatt.

Tudjuk, hogy csak erős alapra lehet házat építeni, így vagyunk társadalmunkkal is! Csak arra tudunk építkezni, amely közös normákra szervezi meg a saját közösségeit.

Egy francia házaspárról olvastam, hogy Párizsból kiköltöztek hétvégenként egy vidéki településre, ahol őket zavarta a harangszó. Beperelték az egyházat és megnyerték, elérték, hogy attól arrafelé a településen csak a szentmisék előtt egyszer szólhasson meg a harang. Mi nem ilyen társalomban szeretnénk élni! Nem ezt az Európát akarjuk! Szükségünk van egy harmonikusan épülő európai kultúrára.

Az Ezer Székely Leány Napját 84 esztendővel ezelőtt hozták létre, sajátos helyzetben, olyanban, amely ma is időszerű és hasonlatos. Az első világháború végén összeomlott egy világrend, impériumok változtak. A mi nagyszüleink, dédszüleink és ükszüleink a háború romlása mellett kellett hogy keressék a megmaradás módját, elszakítottan. Akkoriban is épp végigsöpört egy gazdasági világválság, amely nélkülözést, bajt és gondot hozott az embereknek.

Tehát ma is időszerű, ami 84 évvel ezelőtt volt, hasonlóak a gondok és bajok!

E rengeteg kihívásra kerestek választ Domokos Pál Péterék, a somlyói barátok, a szociális testvérek, mindazok, akik életre hívták ezt a gyönyörű rendezvényt.

S az ő válaszuk a nagy kihívásokra a gyökerekhez való visszatérés, a hagyományos értékek újrafelfedezése, a keresztény törvények tiszteletben tartása volt.

Ezt foglalták össze találóan a rendezvény jelmondatában: „**Hitében erős, erkölcsében tiszta és önazonosságában szilárd ifjúságot akarunk.**”

Számomra az a politikai szempontból helyes, ami kultúránkhoz, hagyományainkhoz, hitünkhöz szervesen kapcsolódik, vagyis nem idegen tőle. De társadalmunkban vannak gondok, ezekről is kell beszélni, ha másért nem, de javuljunk, legyünk jobbak, azért! Azt láthatjuk, hogy gyűlöletben, irigységben nem lehet élni, lehet bármennyi pénze, vagyona, ingatlanja földje bárkinek is. Egy csíkszeredai onkológus barátomtól tudom, hogy a nem várt rákos betegséggel leginkább azok tudnak eredményesen megküzdeni különösebb beavatkozás nélkül, akik szeretnek, akik hisznek felebarátjukban, akik nyitott és kedves emberek, akik a jót akarják másnak is.

A történelem kereke forog, ma, aki gyalázkodik, megbélyegez, embertársa megsemmisítésére törekszik, az hasonlót kaphat vissza a sorstól. Miért kell visszaadni a kapott pofont? Én ebben nem hiszek! Mire jó az, hogy nézzük a tévét, az internetet, és szabályosan várjuk, hogy mind újabb és újabb embereket semmisítsenek meg, hogy folyjék a vér? Nem jó, hogy a társadalmunk egyre inkább bosszúra szervezkedik! Váltásra, változásra van szükség! Egymás utálata helyett egymás szeretetére van szükség. A megértésre, az odafigyelésre. A megbocsátásra!

Kell keresnünk egymásban a jót – erre jó ez a találkozó! Mert ma nemcsak a szebbik belsőnket mutatjuk, a vallásos szertartás által kioldva, hanem szép ruhákban vagyunk itt, amely lehetővé teszi, hogy még közelebb kerüljünk egymáshoz.

Azt gondolom, a rossz sohasem a másikban van, a mi képzeletünkben van a rossz, azzal kell megküzdenünk és megfékezzük, és akkor minden jóra tud fordulni. Mai, úgymond „trendi” szóval mondva az lesz sikeres, aki legalább egy embertársáért, de ha lehet, sokért dolgozik és nem ellene. Akkor érezhetünk igazán boldogságot, ha tehattünk másért, a társunkért, akár többekért. Erről is szól a mai nap. Egyházaink törvényei, mindezekre mutatják a helyes utat.

De beszélünk kell az itt összegyűlt fiatalokról is! Hisz július első szombatja az az időszak, amikor sokan elkezdik felnőtt életüket, befejezik a középiskolát vagy az egyetemet. Róluk szeretnék pár szót beszélni.

Azt kérdezem, hogy értük mit tesz a politika, hogy lányainknak, fiainknak ne kelljen elmenniük. Máshol keressenek, idegen, távoli országban boldogulást? Adunk-e nekik jövőképet? Érzik-e, hogy itthon van rájuk szükség, vagy a szükségtelenség miatt is el kell menniük? És itt önkritikus is vagyok, hisz azt látom, a politikai és közigazgatási döntések nagyon ritkán szólnak a fiatalokról. Mintha mindig minden más fontosabb lenne, mint a fiatalok számára a lehetőségek biztosítása.

De nemcsak a politikusokkal van baj, hanem menjünk tovább: feltehetjük a kérdést, mit tesz a gazdasági élet, a vállalkozók, a civilszervezetek, körbirtokosságaink, más munkaadó intézményeink? Azok, akik létesíthetnek munkahelyet, ha akarnak, és alkalmazhatnak fiatalokat, adhatnánk nekik esélyt. Mindenki megtesz értük mindent?

Azt gondolom, hogy itthon kell esélyt adni a fiataloknak. Cselekvően gondolkodva, hogy miként érezhetnék, hogy szükség van rájuk itthon. Értelmet adva életüknek, hisz melyik fiatalnak az álma, hogy eltartottként, megtűrtként kezeljék? Adjunk esélyt sok ezer fiatalnak, sok ezer székely fiatalnak!

Ne azzal töltsük el időnket, hogy otthon a karosszékben hátradőlve a tévé, az internet hordalékát kelesztve töltsük a napjainkat. Oda kell állni, mert július első szombatján sok fiatal gyűjti a pénzt a repülőjegyre. Persze hibásak a politikusok is, de azok is, akik olyanokat választanak, akik a fiatalokért nem is vállalnak, nem is tesznek – azok is, akik akár kétkezi munkásként, akár értelmiségiként – nem adnak esélyt, miközben tudnának – a rokonnak, ismerősnek.

Tisztelt ünneplők, hova gyűjtünk, minek? Házam két éve nincs, de a lányaim itt vannak! Optimista vagyok, legyünk azok, azt vallom, csak hit, reménység, szeretet kell, ennyi elég!

Borboly Csaba